

Neuromuskulær Elektrisk Stimulation af underekstremitet i den Akutte fase efter blodprop i hjernen (NESA) Et kvalitativt og kvantitativt pilotprojekt

Busk H^{1,2,4}, Lykke L¹, Kristensen MG^{1,2}, Arens C³ Wienecke T^{1,2}

¹Neurovascular Center, Department of Neurology, Zealand University Hospital, Roskilde,

²Faculty of Health Sciences and Medical Sciences, University of Copenhagen,

³Department of Rheumatology, Roskilde Hospital, Roskilde, Denmark

⁴Department of Physiotherapy and Occupational Therapy at Næstved, Slagelse and Ringsted Hospitals

Baggrund

I Danmark rammes 12.000 årligt af apopleksi. Hver 3. apopleksipatient får svære handicap og funktionsnedsættelse som følge af proppen. NeuroMuskulær Elektrisk Stimulering (NMES) af det perifere sensor-motoriske system faciliterer voluntær bevægelse samt

øger muskelstyrken og funktionsniveauet. Tidlig indsats øger outcome, men kan patienter med iskæmisk apopleksi samarbejde om

og overskue intervention igangsæt dagen efter ictus trods sygdomsdebut, traume og krise?

FORMÅL:

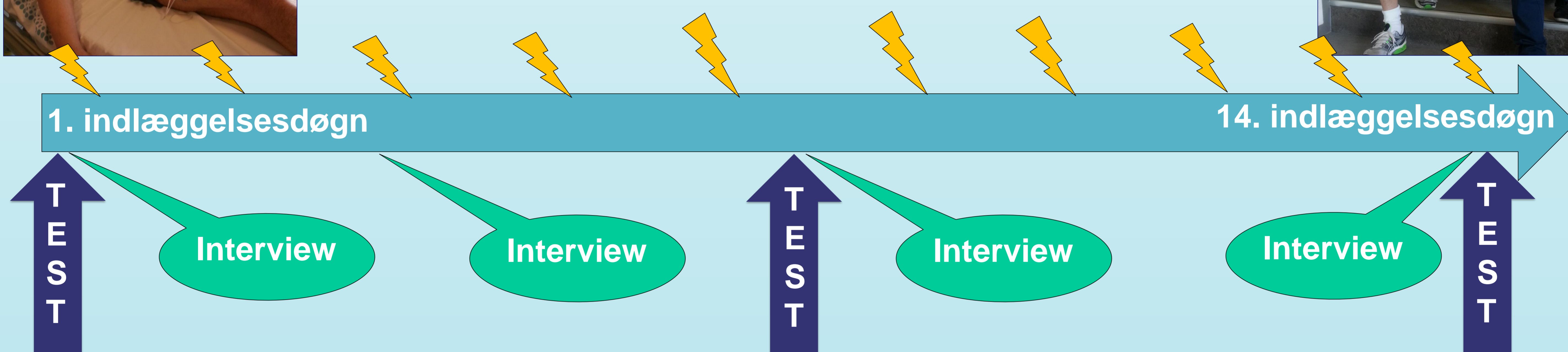
“Er NeuroMuskulær Elektrisk Stimulation gennemførlig som træningsintervention til akutte apopleksipatienter?”

Metode

Metodetriangulering af funktionelle tests og semistrukturerede interviews blev brugt til at afdække, hvorvidt 5 patienter med akut iskæmisk apopleksi kunne gennemføre testbatteri, interviews samt 24 minutters træning med NMES på alle hverdage over

2 uger. Træning, tests og interviews startede dagen efter proppen indtraf. Interventionen foregik sideløbende med konventionel behandling.

Patienterne forblev indlagt over de to ugers forløb.

Resultater

Testbatteri	
6 Minutters gangtest	Alle forbedrede deres distance
Motor Assessment Scale	Alle øgede deres score
Timed up and go	Alle blev hurtigere
Sit to stand	Alle forbedrede resultatet
Transkraniel Magnetisk Stimulering	Tærskelværdien mindskedes.

Interviews summering	
Kunne patienterne overskue det	Ja, de oplevede, at tiden især om eftermiddagen var lang uden træning.
Var strømmen smertefuld	Nej. Ingen oplevede det som smerte.
Gav det mening for patienterne	I høj grad og de var glade
Andet	De følte, der blev gjort en ekstra indsats for dem.

Konklusion

- *Ingen patienter droppede ud af pilotforsøget.
- *Ingen patienter oplevede smerter eller ubehag i forbindelse med stimulationen.
- *Patienterne syntes, at det var dejligt at være med, fordi de følte sig set og fulgt. De oplevede at føle sig trygge.

Pilotforsøget kan betragtes som patient-feasible proof of concept, der lægger op til et RCT.